

[Glistrup]

bindelse med, at folk sætter sig ned og tænker. Det har man ganske givet ikke, for samtidig med at man forsøger her at genere folk i Neksø og Blåbjerg og Skagen, og hvor de nu ellers bliver generet henne, så gror der jo simpelt hen dag for dag langt, langt bedre muligheder op for skattetænkning, end der nogen sinde tidligere har været. Det er jo simpelt hen det, der ligger i selve internationaliseringen i det indre marked, i valutaaftalerne, eller hvad man nu kan tale om. Meningen er, at man skal kunne disponere ud over i hvert fald de 12 landes kredse og dermed også med eventuelt ståsted i Luxembourg, eller hvor man nu har ståstedet, til Bahama Islands, og hvor man nu ellers kan komme til.

Derfor er det så ganske aldeles klart, at uanset at man laver denne molbotransaktion med at jage en lille uskyldig stork ud af marken ved at trampe en bunke korn ned, så opnår man, at der kommer en flok af græshopper, der opæder skatteministerens provenuer. Til lykke med det! Det er kun godt. Der er al mulighed for, at skattetænkningen i de kommende år kommer til at brede sig langt, langt, langt kraftigere, end vi overhovedet har kendt til på noget som helst tidligere tidspunkt, hvad enten det så bliver med genstand i valutaer, i futop'ere, eller hvad der er af besynderlige ting, der efterhånden dukker op på det danske finansmarked.

Det er med andre ord et forslag, der er typisk for dansk folkestyre anno 1989. Fejhed, slattenhed, uigennemtænkthed og ukløgt er det, der hele vejen igennem præger dette forslag.

Forhåbentlig vil Fremskridtspartiets ændringsforslag blive vedtaget. De går som bekendt ud på, at loven først skal træde i kraft, når man er kommet frem til, at indkomstskatten er ophævet: Så kan den nemlig ikke gøre skade mere, så kan vi godt have de regler. Men så længe vi har indkomstskatten, er det nogle rigtig dårlige, ubegrundelige regler, de fire gamle partier er blevet forbrødet om.

Kofod-Svendsen (KRF):

Da forslaget går tilbage til udvalget, skal jeg ikke komme med nogen lang redegørelse her, men blot sige, at Kristeligt Folkeparti støtter de ændringsforslag, der er stillet af skatteminister-

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Hr. Jens Thoft knyttede nogle bemærkninger til det særlige spørgsmål vedrørende vindmøller, og han fremsatte det ønske, at der skulle laves undtagelsesbestemmelser for anpartsindgrebet for så vidt angår vindmøller.

Jeg er ikke enig med hr. Jens Thoft. Han og andre har fremført det synspunkt, at især eksporten af danske vindmøller kan komme i fare som følge af anpartsindgrebet. Jeg er ikke enig i, at det er skattereglerne som sådan, der her er et problem.

Det, vi skal huske på, er, at for at danske skatteydere kan have fordel af skattereglerne ved såkaldt eksport af vindmøller til andre lande, må det være en forudsætning, at de pågældende danskere stadig væk står som ejere af møllerne. Det gælder også de anpartsfinansierede vindmøller, der er eksporteret til USA. Man kalder det, at de er eksporteret, men i realiteten må de fortsat være på danske hænder, for at der kan drages nytte af de danske skatteregler. Det tror jeg ikke at hr. Jens Thoft vil bestride.

Hvis man i denne forbindelse derfor kan tale om eksport, så er det ikke af vindmøllen, for den er stadig væk på danske hænder, men på grund af de valutaindtægter, der kommer hjem for salget af el til de amerikanske aftagere, og – og det er væsentligt at hæfte sig ved dette – hvis dette elsalg er en overskudsgivende forretning, berøres det jo ikke set over hele projektets løbetid af dette indgreb.

Hvis der derimod er tale om en eksport – lad os nu igen sige til USA, til amerikanere – så berøres en sådan eksport jo ikke direkte af anpartsreglerne, fordi amerikanske investorer ifølge sagens natur overhovedet ikke har gavn af danske skatteregler. Det, der nok her i højere grad er problemet – hvis der er et problem – er, at der er sket en ophævelse af de hidtidige gunstige amerikanske skatteregler for vedvarende energianlæg, og det kan også spille en negativ rolle for eksporten af møller til amerikanere.

Min konklusion er altså den, at der ikke er rimelig baggrund for over skattelovgivningen at lave nogle særlige regler for så vidt angår vindmøller. Rækken af undtagelser fra anpartsreglerne ville så i øvrigt også blive endeløs, for hvor stopper det? Hvad kunne så ikke begrunde særregler? Derfor er der al mulig grund til at holde fast i, at det ikke er over skattelovgivningen, der skal laves sådanne særregler.